

Efter en stund infann sig Petter.

Notarien hade rätt. Ett om djup enfald mera vittnande utseende kunde väl knappast någon ha, vartill kom ett sävligt och otympligt sätt. Endast en eller annan glimt i de små, rödkantade ögonen talade för, att möjligtvis även länsmannen kunde ha rätt.

Sedan hr Bastman beskrivit den av Johan Svensson sedda hästen, frågade han:

— Känner du till någon sådant häst?

Petter rev sig bak örat, bligade åt alla väderstreck och svarade:

— Nej, ett sådant ök finnes ej inom hela församlingen — så vida inte — —

— Så vida inte? — —

— Ja, så vida inte en av de många torparne under Riddershus bytt hästar på Ljungby marknad nu i sistl. mars. Men det skulle kunna hända, och då har jag kanske inte sett den hästen.

Länsmannen gav nu Petter besked om vad man av honom väntade och han var genast villig att utföra uppdraget.

— Det skall gå som en dans, herr komsarje, sade han.

Med detta löfte lämnade han länsmanskontoret. De båda ungdomsvännerna beslöto nu att låta polissaken vila tills vidare och i stället ägna sig åt uppfriskandet av gamla minnen. Men följande morgon skulle de begiva sig till Norrekvarn och därifrån till det ställe i skogen, där blodfläckarne blivit funna.